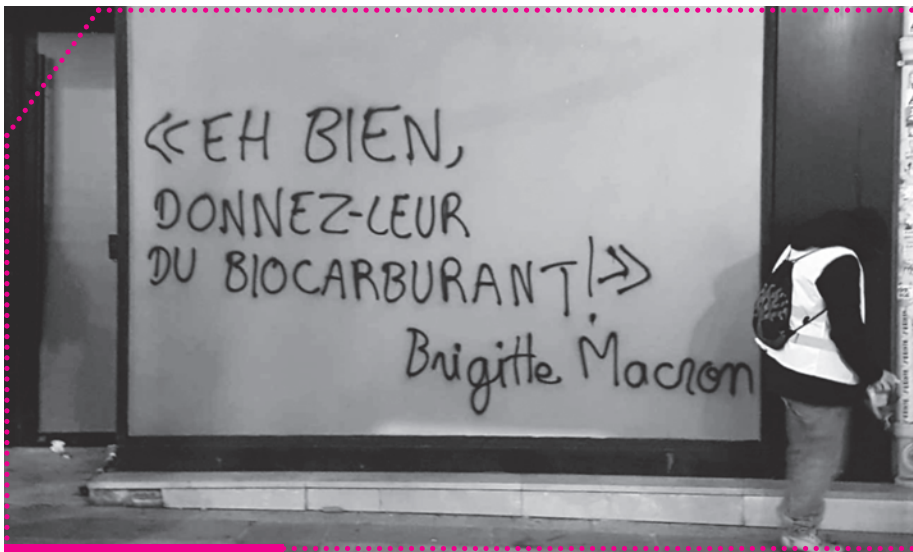

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΓΙΛΕΚΑ ΠΑΝΕ ΣΕ ΟΛΟΥΣ... ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ

Στο σύνθημα η σύζυγος του Γάλλου Προέδρου, Μπριζίτ Μακρόν, παρουσιάζεται ως άλλη Μαρία Αντουανέτα που, αποκομμένη από τον απλό κόσμο, δεν μπορεί να κρύψει την αλαζονεία της και προτείνει: «Ε, δώστε τους λοιπόν βιοκαύσιμα». Ο κιτρινογυλεκάκιος, εν μέσω μιας κρίσης μεγαλείου, την είδε γιακωβίνος που τα έχει πάρει στο κρανίο επειδή του λένε να φάει παντεσπάνι. Τι να πούμε τώρα εμείς;

Μιας και ζούμε στη χώρα της ελπίδας, της ασίγηστης οργής ενάντια στο άδικο και της αστείρευτης επαναστατικότητας, έχουμε, νομίζουμε, κάθε δικαίωμα να πούμε κι εμείς την άποψή μας για το «κίνημα των κινημάτων που σαρώνει» το τελευταίο διάστημα τη Γαλλία. Αναφερόμαστε, φυσικά, στο περίφημο «απολίτικο» κίνημα των κίτρινων γιλέκων που υποτίθεται πως ξεμπροστιάζει τον κακό καπιταλισμό, βγάζει στη σέντρα τους ανάληγτους ηγέτες που νοιάζονται μόνο για τις ελίτ κι όχι για τον κοσμάκη, ενώ αμεσοδημοκρατικά κι αυτοοργανωμένα φέρνει στο προσκήνιο τα βασανισμένα «μεσαία στρώματα» που τόσο πολύ έχουν πληγεί από την πολύχρονη κρίση. Και βεβαίως, βεβαίως θέτει ζητήματα στο (όποιο) αντιεξουσιαστικό κίνημα για το αν θα πρέπει να στηρίξει χωρίς δεύτερη σκέψη τους «εξεγερμένους», αν θα πρέπει να συμμαχήσει μαζί τους κριτικά ή αν οφείλει ευθύς εξαρχής να διαχωρίσει τη θέση του και να μην έχει κανενός είδους πάρε δώσε μαζί τους. Εμείς τώρα εκ των πραγμάτων δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι ακριβώς γίνεται στη Γαλλία. Μπορούμε, ωστόσο, να έχουμε στο μυαλό μας τι έγινε στη δική μας φανταστική γωνιά με τους «αγανακτισμένους» το 2011, με το «κίνημα Δεν Πληρώνω», με τον ανένδοτο αγώνα του «κανένα σπίτι σε χέρια τραπεζίτη» που ακόμα δεν λείει να κοπάσει και να σταθούμε σε δύο σημεία: 1) στο ότι στις συγκεκριμένες κινητοποιήσεις συμμετέχουν και συμπορεύονται οι διαφόρων τάσεων ακροδεξιό με τους διαφόρων τάσεων ακροαριστερούς, βρίζοντας από κοινού τους «ξεπουλημένους πολιτικούς» και 2) στο ότι αιτήματα με τον κωδικό «κάτω τα χέρια από τα αυτοκινητάκια μας» μπορούν, σε τελική ανάλυση, να συμπλεύσουν με τις κρατικές κινήσεις σε περίοδο οικονομικής κρίσης κι εντεινόμενου εμπορικού πολέμου.

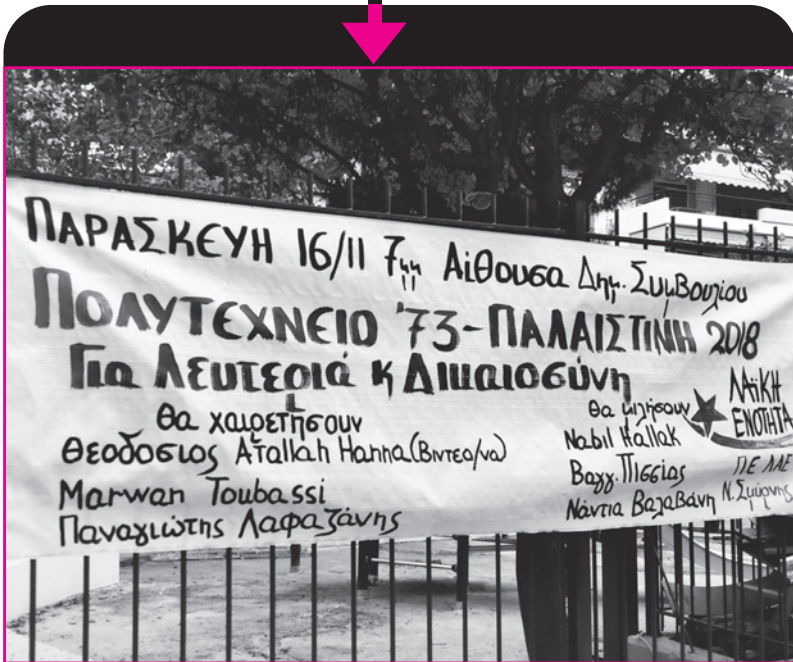
ΠΟΛΛΑ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΕΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΔΕΞΙΕΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ

Στα χρόνια της κρίσης μοιάζει να εξελίσσεται μια διαδικασία εξοικείωσης όλο και περισσότερων κοινωνιών με φαινόμενα όπως η κοινή παρουσία ή/και σύμπραξη ακρο-αριστεροδεξιών. Η ελληνική κοινωνία, μάλιστα, που θα μπορούσε με μεγάλη άνεση να χαρακτηριστεί πρωτοπόρα, έφτασε στο σημείο να βάλει τους επικεφαλής αυτού του αριστεροδεξιού πολτού να κυβερνήσουν. Οι «λαϊκές κινητοποιήσεις» και οι «ένδοξες πλατείες» κατέστησαν εφικτή την ανάδυση μιας σύμπραξης όπως αυτή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που όσο να πεις θα φάνταζε εντελώς εξωπραγματική υπό άλλες συνθήκες. Μια σύμπραξη που εδώ και τρία χρόνια, εκτός όλων των άλλων επιτυχιών της (βλέπε απρόσκοπτη συνέχιση της υποτίμησης της εργατικής δύναμης, επιθετική εξωτερική πολιτική), έχει καταφέρει να βάλει μπροστά και το χτίσιμο μιας εθνικής ενότητας που αρμόζει σε εποχές σαν τη σημερινή. Αντίστοιχα, στην περίπτωση των κίτρινων γιλέκων η συνάντηση και ο κοινός βηματισμός φασιστών και «προοδευτικών επικριτών του νεοφιλελευθερισμού», ρασιιστών κι ανθρωπιστών, της ακροδεξιάς Μαρίν Λεπέν και του ακροαριστερού/σοσιαλιστή/ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων Μελανσόν, είναι από τα πρώτα που βλέπει κανείς αν κοιτάξει πίσω από τη «λαϊκή οργή» και την «αυθόρμητη οργάνωση μέσω των σόσιαλ μήντια». Βέβαια, για να είναι κανείς political correct και για να μην κατηγορηθεί για ακραίο ελιτισμό, πεσιμισμό κλπ, θα πρέπει να παραβλέψει το προφανές και να αρχίσει τα μεσοβέζικα: «ναι, εντάξει, πιθανώς να υπάρχουν και κάποιοι ακροδεξιό, αλλά είναι παραπλανημένοι», «ναι, αλλά αν δεν πάμε εμείς οι αριστεροί που έχουμε iso στις διαδηλώσεις, θα έρθουν οι ακροδεξιό και θα καλύψουν το πολιτικό κενό». Θα πρέπει, εν ολίγοις, να δηλώ-

μήπως είναι λίγο φασίστες;

DEPRESSION

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ – ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: 1-0

Μεγάλες προσωπικότητες στο δημαρχείο Νέας Σμύρνης! Ο Αρχιεπίσκοπος Σεβαστείας Θεοδόσιος Atallah Hanna, ο Παλαιστίνιος πρέσβης Marwan Toubassi, ο «Διευθυντής του Φόρουμ για τη Δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη» Nabil Hallak και μέλη της εθνικοσοσιαλιστικής dream team της ΛΑ.Ε. Όλοι αυτοί μιλούν σε μια ακροαριστερή εκδήλωση. Ε, ναι. Ζούμε στην πιο αστεία χώρα του κόσμου.

σει παρών στο προσκλητήριο πατριωτισμού μην τυχόν και του πουν «μα, εσύ πού ήσουν όταν ο λαός εξεγερόταν;». Όποιος όμως έκανε λίγο κουράγιο και δεν λύγισε μπροστά στην οργή του λαού που συσπείρωσε από ιδιοκτήτες αγροτικών εκτάσεων και μαγαζάτορες μέχρι ελεύθερους επαγγελματίες επαρχιακών πόλεων και δημοσίους υπαλλήλους, ανταμείφθηκε. Τουλάχιστον γλίτωσε τη ξεφτίλα τού να συμμετέχει σε διαδηλώσεις που τις επιδοκιμάζουν μέχρι και οι μπάτσοι, οι οποίοι ως γνωστόν παίρνουν τρεις κι εξήντα κι αφού άνθρωποι είναι κι αυτοί και κομμάτι του λαού τι πιο λογικό από το να ταυτιστούν με οικονομικής φύσεως αιτήματα:

...πολλοί αστυνομικοί, οι οποίοι είναι χαμηλόμισθοι παραδέχονται κατ' ιδίαν ότι η επιχειρηματολογία των διαδηλωτών εκφράζει και τους ίδιους. «Η πλειοψηφία των αστυνομικών έχουν στο περιβάλλον τους "κίτρινα γιλέκα" ή ανθρώπους που βλέπουν με συμπάθεια αυτό το κίνημα. Δεν είναι πάντα εύκολο να είσαι από την άλλη πλευρά των οδοφραγμάτων», εξηγεί μια αστυνομική πηγή.¹

Αυτό, λοιπόν, θα πει «λαϊκό, αντικαπιταλιστικό κίνημα» με αξιώσεις. Να μπορούν μέχρι και οι μπάτσοι να ταυτίζονται με τις διεκδικήσεις του. Η αλήθεια είναι ότι εμείς δεν μπορούμε να ξέρουμε τι ακριβώς θα αφήσει πίσω του αυτός ο εναγκαλισμός ακρο-αριστεροδεξιάς και σε ποιο βαθμό θα καθορίσει τις λιγότερο ή περισσότερο βραχυπρόθεσμες επιλογές του γαλλικού καπιταλισμού. Παρ' όλα αυτά, κάτι μας λέει ότι τελείως χαμένος δεν θα πάει. Ήδη έχει δημιουργηθεί μια ιδιαίτερως σημαντική κοινωνική δυνατότητα: οι λίγο-πολύ φασίστες να μιλάνε κοινή γλώσσα με τους λίγο-πολύ αριστερούς. Να διατυπώνουν κοινά αιτήματα, όπως το να φύγουν όλοι οι πολιτικοί, αφήνοντας ανοιχτό το ποιος να έρθει: μήπως κάποια χαρισματική προσωπικότητα που θα ξαναδώσει στη Γαλλία τα παλιά της μεγαλεία, κάνοντάς τη ξανά κραταιά, απαλλάσσοντάς την από βαρίδια του είδους ευρωπαϊκή ένωση, ευρωζώνη κλπ; Μήπως κανένας συνασπισμός πολιτικών δυνάμεων που θα περιλαμβάνει μια ευρύτατη γκάμα πατριωτικών σχηματισμών; Γιατί, βέβαια, με δεδομένη και την αστάθεια του πολιτικού σκηνικού εντός κι εκτός των γαλλικών συνόρων, ο Μακρόν (κι ο κάθε Μακρόν) σήμερα είναι κι αύριο δεν είναι.

8/11: Το δημοτικό συμβούλιο του δήμου Δρόπολης αποφασίζει ότι η κηδεία του σαλεμένου Κώστα Κατσιφά πρέπει να γίνει «δημοσία δαπάνη». Καθώς μάλιστα η «Δρόπολη» στην πραγματικότητα λέγεται Ντρόπουλ και βρίσκεται στη νότια Αλβανία, αυτό σημαίνει «δημοσία δαπάνη του αλβανικού κράτους». Ναι· κι όποιος αναρωτιέται γιατί οι καλοί πατριώτες της Ντρόπουλ δεν έβαλαν τα λεφτά από την τσέπη τους, ώστε να μην γίνει και φασαρία, είναι ανθέλληνας και πρόδοτης.

10/11: Η Μαρία Πολύζου, «μέλος της οργανωτικής επιτροπής του μαραθωνίου της Αθήνας», περιγράφει πώς κατορθώνει να αντεπεξέρχεται στην απαιτούμενη «τιτάνια προσπάθεια»: «Λέω από μέσα μου δεν είμαι σώμα, είμαι ψυχή και εναντιώνομαι στο μικρό ανθρωπινό σώμα που δεν μπορεί να ανταποκριθεί στη δύναμη της ψυχής...». Ωραία, γιατί όποτε βρεθήκαμε αποκλεισμένοι στο κέντρο να κοιτάμε μαλάκες που σέρνονταν στην άσφαλτο, η βασική μας απορία ήταν «τι σκατά να σκέφτονται τώρα».

13/11: Το πρώτο έξυπνο ποδήλατο στον κόσμο είναι ελληνικό! Η δημοσιογράφος που συνάντησε τους εφευρέτες του, φόρεσε κάτι γυαλιά «που θυμίζουν λίγο Star Trek» και μετά «κοιτάζοντας μέσα από τα γυαλιά, σε αυτά υπάρχει μια οθόνη, η οποία όμως επιτρέπει στο χρήστη να βλέπει μέσα από αυτή στο φυσικό περιβάλλον». Μετά, μόλις τα έξυπνα ποδήλατα ήταν έτοιμα να συγκρουστούν, «κεφαλαία κόκκινα γράμματα εμφανίστηκαν στην οθόνη, οπότε κοιτάζοντας μέσα από τα γυαλιά είδαμε ότι τα ποδήλατα ήταν αρκετά κοντά μεταξύ τους και πράγματι ετοιμάζονταν να συγκρουστούν». Αυτά σε περίπτωση που αναρωτιόσασταν αν μπορεί κανείς να διανοηθεί «δημοσία δαπάνη» εκνευριστικότερη από την κηδεία του Κώστα Κατσιφά.

18/11: Ο Χαλίφα Χάφταρ συμμετείχε στο κίνημα του Μουαμάρ Καντάφι κατά της μοναρχίας το 1969. Αφού όμως, το 1980, πολέμησε στο Τσαντ, σε μία σύγκρουση που τελείωσε με ήττα της Λιβύης, έπεσε σε δυσμένεια, κατέφυγε στο Ζαΐρ και έστησε ένοπλη οργάνωση με στόχο την ανατροπή του Καντάφι. Αλλά το εγχείρημα απέτυχε, οπότε ο Χάφταρ κατέφυγε στις ΗΠΑ με τη βοήθεια της CIA. Επέστρεψε στη Λιβύη το 2011 και έγινε αρχηγός του στρατού των εξεγερμένων έπειτα από τη μυστηριώδη δολοφονία του Αμπντουλφάταχ Γιούνις, νο. 2 του καθεστώτος Καντάφι που έως τότε ηγούνταν της εξέγερσης. Σήμερα ελέγχει την ανατολική Λιβύη με την υποστήριξη της Ρωσίας και της Αιγύπτου. Παραθέτουμε το σύντομο βιογραφικό του, γιατί αυτός είναι ο άνθρωπος που υποστηρίζει ο Αλέξης Τσίπρας για την επόμενη ημέρα στη Λιβύη, οπότε προσέξτε μην τυχόν σας ξεφύγει και κάνετε λάικ στο φουμπού τον λάθος πολέμαρχο.

25/11: Αμερικανοί τεχνολογικοί προσγειώνονται στο Μέγαρο Μουσικής και περιγράφουν τον θαυμαστό νέο κόσμο της ψηφιακής τεχνολογίας μπροστά σε εκατοντάδες θαμνές της πλατείας Κολωνακίου. Ενώ όμως όλα βαίνουν καλώς, η ατάκα «σε είκοσι χρόνια το κινητό σας θα είναι πιο έξυπνο από εσάς» παγώνει τους πάντες· ήταν σίγουροι ότι αυτό ήδη συνέβαινε - αλλιώς τι το σκάσαμε το ενάμισο χιλιάρικο για το ρημάδι;

26/11: 24.000 πρόσφυγες έχουν μεταφερθεί από τα νησιά στην ενδοχώρα από την αρχή του 2018. Για τους Έλληνες ξενοδόχους που έχουν την τύχη να αναλάβουν την «φιλοξενία», αυτό σημαίνει 36 ευρώ ανά ημέρα και κεφάλι. Τα σχετικά ρεπορτάζ, πάντως, ξεκινούν με ρητορική ερώτηση: «Γιατί η κυβέρνηση δεν είναι καθόλου πρόθυμη να εφαρμόσει τη συμφωνία Ε.Ε. Τουρκίας;».

28/11: Η ενασχόληση των αριστερών κοινωνικών επιστημόνων με την υπόθεση Ζακ Κωστόπουλου φτάνει στην ολοκλήρωση. Τελικό πόρισμα είναι ότι για αυτό και παρόμοια περιστατικά ευθύνονται ο Φόβος του Άλλου™ και ο Κοινωνικός Κανιβαλισμός™. Για πειραματική επαλήθευση, καθηγητές του Παντείου διοργανώνουν πέρασμα

Ο άνθρωπος ορχήστρα Παναγιώτης Λαφαζάνης έβαλε το γιλεκάκι του, πήρε τη σημαϊούλα του και διαδήλωσε στο Παρίσι. Ο επαγγελματίας διαδηλωτής, ο πρώην υπουργός Ενέργειας, ο αντιστασιακός που δεν υπόμεινε τον συριζαϊκό ζυγό είναι έτοιμος να μεταδώσει γνώση κι εμπειρία. Ε, ας τον αξιοποιήσει κάποιος επιτέλους.

«Δεν μου πάει το κίτρινο, αλλά το φοράω για να δείξω την οργή μου», επέλεξε να γράψει ο διαδηλωτής στην πίσω πλευρά του γιλεκού του. Έτσι είναι η επανάσταση, θέλει θυσίες...

Ο «ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ» ΤΟΥ ΝΤΙΖΕΛ

Και μετά τα περί «πολυσυλλεκτικής» σύνθεσης του κινήματος, ας περάσουμε τώρα στα περί φόρων στα ντιζελοκίνητα οχήματα. Κάτι μας λέει ότι το θέμα στην όλη υπόθεση δεν είναι η αύξηση του φόρου στα καύσιμα αυτή καθαυτή, αλλά συνολικά η προστασία της εγχώριας αυτοκινητοβιομηχανίας. Άλλωστε, το γεγονός ότι χωρίς μεγάλη δυσκολία το γαλλικό κράτος αποφάσισε να παγώσει για τουλάχιστον ένα εξάμηνο τις αυξήσεις μάλλον συνηγορεί προς αυτή την κατεύθυνση. Εκτός βέβαια κι αν θεωρήσουμε ότι ο Μακρόν φοβήθηκε από το τρομερό κίνημα κι είπε «άσε τώρα, πού να μπλέκω με αυτά τα θηρία που όμοιά τους δεν έχει ξαναδεί η πατρίδα μου από το τιμημένο '68». Εδώ και κάνα μήνα, λοιπόν, οι κιτρινογιλεκάκηδες και οι απανταχού υπερασπιστές τους μας έχουν σκοτίσει: το γαλλικό κράτος θέλει να εξοντώσει τη μεσαία τάξη, η πολιτική ηγεσία συμπεριφέρεται αλαζονικά και χτυπάει την ατομική ιδιοκτησία. Με λίγα λόγια, μας έχουν πρήξει ότι εμμέσως πλην σαφώς το κράτος θέλει να τους πάρει τα αυτοκινητάκια. Ο συλλογισμός πάει κάπως έτσι: αφού, σου λέει, δεν θα έχουμε να πληρώσουμε τους φόρους, θα πρέπει να τα παρατήσουμε στα πάρκινγκ και τις πυλωτές κι αφού δεν είμαστε αρκετά πλούσιοι για να αγοράσουμε και να συντηρήσουμε ένα ηλεκτρικό (ή αντίστοιχης τεχνολογίας) αυτοκίνητο, θα μείνουμε καθηλωμένοι στις επαρχίες μας άνευ οχήματος. Γιατί όμως να θέλει το γαλλικό κράτος να μην έχει η μεσαία τάξη αυτοκίνητα; Δηλαδή αν γεμίσει ο τόπος παροπλισμένα ντιζελοκίνητα, τι θα κερδίσει ο Μακρόν; Μήπως θα τα συγκεντρώσει όλα στα Ηλύσια Πεδία και θα παίζει με τους φίλους του συγκρουόμενα;

Ο Μακρόν, όμως, ως επικεφαλής του γαλλικού κράτους, δεν ξύπνησε μια ωραία πρωία κι είπε «α, τι έχω να κάνω σήμερα; Δεν βάζω καμιά αύξηση στα καύσιμα να γελάσουμε λίγο;». Η ανακοίνωση ότι από τον Γενάρη του 2019 θα αυξηθεί ο φόρος στο ντίζελ με στόχο (λέμε τώρα) τη μείωση των ρύπων που παρουσιάστηκε σαν τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι κι ανάγκασε τους φιλήσυχους οδηγούς να φορέσουν τα γιλεκάκια τους και να ξεχυθούν στους δρόμους, δεν έπεσε από τον ουρανό. Από τα πρώτα χρόνια της κρίσης και σίγουρα από το 2014 όταν και μπήκε, επί Ολάντ, ο φόρος για τα καύσιμα, είναι ανοιχτή μια συζήτηση στην οποία πρωταγωνιστεί η γαλλική αυτοκινητοβιομηχανία. Μέχρι τότε θα συνεχίσει η Renault και οι υπόλοιποι να παράγουν κινητήρες ντίζελ; Κι αν σταματήσουν, τι είδους κινητήρες θα παράγουν στη συνέχεια; Κι αν αρχίσει η μαζική απόσυρση των ντιζελοκινήτων, ποιος θα αναλάβει το κόστος μιας τέτοιας διαδικασίας; Μήπως το γαλλικό κράτος; Κι αν ναι, μέχρι ποιου σημείου μπορεί να προστατεύει την εγχώρια αυτοκινητοβιομηχανία χωρίς να κατηγορηθεί για προστατευτισμό; Κι ο μεγάλος ανταγωνιστής, η γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία, τι λέει άραγε για όλα αυτά; Ξαν να φαίνεται

ότι σε περιόδους παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και εντεινόμενων διακρατικών πλακωμάτων τα πράγματα είναι λίγο σύνθετα. Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι κι ας κοιτάξουμε μια μόνο στιγμή αυτής της ανοιχτής συζήτησης. Στις αρχές του περασμένου Οκτώβρη, έναν περίπου μήνα πριν την εμφάνιση των κίτρινων γιλέκων, συναντήθηκαν στο Λουξεμβούργο οι υπουργοί Περιβάλλοντος της Ε.Ε και συζήτησαν επί 13 ώρες γιατί αδυνατούσαν να συμφωνήσουν ως προς το τι θα γίνει από το 2020 και μετά με τα ρυπογόνα αυτοκίνητα. Έδιναν δηλαδή μάχη για το πόση πίεση θα ασκηθεί στη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία και πόση στη γαλλική. Ο γάλλος υπουργός François de Rugy υποστήριξε ότι πρέπει οι ρύποι να μειωθούν κατά 20% μέχρι το 2025 και κατά 40% μέχρι το 2030. Αντίθετα, ο γερμανός υπουργός Svenja Schulze πρότεινε να το πάνε πιο λάου λάου (κατέληξαν να συμφωνήσουν στο 15% και 35% αντίστοιχα).² Αν αφήσουμε κατά μέρος τα αφηρημένα ποσοστά και τις ανούσιες δεσμεύσεις για ένα άδηλο μέλλον, θα δούμε ότι όλος αυτός ο σαματάς με το ντίζελ αποκτάει ενδιαφέρον αν ιδωθεί ως ένα ακόμα επεισόδιο του εμπορικού πολέμου ή αλλιώς του γαλλο-γερμανικού πλακώματος. Αυτό που προσπαθούμε να πούμε εδώ είναι ότι, κατά τη γνώμη μας, τα γαλλικά αφεντικά και οι πολιτικοί εκπραστές των συμφερόντων τους δεν έχουν βάλει στο μάτι το ντίζελ και κατά συνέπεια το αμαξάκι του κάθε κυρίου Πιέρ και της κάθε κυρίας Ελέν. Ούτε είναι σε θέση να κάνουν λεπτομερή υπερσχεδία για τις επόμενες δεκαετίες.

Τι κρατάμε, λοιπόν, από τη σύντομη ενασχόλησή μας με τα «κίτρινα γιλέκα»; Σίγουρα δύο πράγματα. Πρώτον, ότι ούτε για το κίνημα των κινημάτων πρόκειται ούτε για τη σύγκρουση του αιώνα, αλλά για μια δημόσια εμφάνιση ενός ακρο-αριστεροδεξιού συρφετού που βρίσκεται σε αναζήτηση των πολιτικών εκείνων δυνάμεων που θα καταφέρουν να τον εκφράσουν. Δεύτερον, ότι σε περιόδους όξυνσης του εμπορικού πολέμου όταν το ένα κράτος κοιτάει πώς θα στριμωχτεί το διπλανό του, θα πρέπει κανείς τουλάχιστον να αναρωτιέται ποιες είναι όντως κάθε φορά οι κρατικές επιδιώξεις όταν αρχίζουν οι κραυγές και οι αλαλαγμοί για τα μοχθηρά λαμόγια που απειλούν την ατομική μας ιδιοκτησία.

1. Nicolas Chapuis, «Conditions de travail et salaires: les policiers sont en colère» («Οι αστυνομικοί είναι εξοργισμένοι με τις συνθήκες εργασίας και τους μισθούς»), *Le Monde*, 18/12/2018.

2. Stéphane Mandard, Cécile Ducourtieux, «Emissions de CO2 des voitures: l'Allemagne freine les ambitions de l'Europe» («Εκπομπές CO2 των αυτοκινήτων: η Γερμανία βάζει φρένο στις φιλοδοξίες της Ευρώπης»), *Le Monde*, 10/10/2018.